

Από τη μικρότητα του τόπου, όπου παλεύει με μεγάλες ενάντιες δυνάμεις, θέλουν έβγουν οι μεγάλες ουσίες έλεγε ο Διονύσιος Σολωμός στους Ελεύθερους Πολιορκημένους.

Κάτι σαν... προφήτης που προφητεύει το μέλλον του Μεσολογγίου της ομορφιάς και του πνεύματος.

Της ανεμελιάς και της **εφηβικής αθωότητας της Αβρούπολης.**

Σε μια εποχή, ενίοτε φανταστική, όπου ο έρωτας και η χαρά περδικλωνόταν με την φιλία σε κάποια νοερά καλοκαίρια του '60.

Με την αγνότητα να περιφέρεται **από το ρόζ στο κόκκινο** σε μια προσπάθεια να βάλει μια ακόμη πινελιά σ' έναν μισοτελειωμένο **ζωγραφισμένο Αύγουστο.**

Και με τον φόβο να κυριεύει τον νού μή τυχόν και ανακαλυφθεί **ο μυστικός κόσμος του... καθηγητή Αναγνώστου!**

Και την ψυχή να ψάχνει απεγνωσμένα στήριγμα ανάμεσα στην εντροπία του σύμπαντος και στον **εμπρησμό** της εφησυχασμένης εξουσίας.

Επαναστατικές υπάρξεις, φύσει και θέση θεατές στο απείκασμα του κόσμου.

Έρμαια στην αναζήτηση για **τα χαμένα βήματα του Αυτοκράτορα.**

Νότες καθάρεις, γλυκός αγέρας, από τις **13 φωνές της σιωπής** που οδηγούν το ένστικτο σαν υπερκαινοφανής αστέρας σε μια νέα Βηθλεέμ.

Περνώντας πόλες και πλατείες. Ανάμεσα σε λίμνες και σε λόγγους. Φτάνουν σε πόλεις μαγικές, χωρίς ονόματα και αριθμούς, αφημένες στην βιασμένη παρθενικότητα του πνεύματος.

Κυρίες και κύριοι

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η ζωή που διανύει σήμερα ο νεοέλληνας δεν αντέχει στην ύπαρξη μεγάλων προσωπικοτήτων. Ίσως να στέρεψαν «οι πηγές των λαλούντων υδάτων»... Όμως για την Ακακία υπήρχε πάντα «*η πηγή και το νερό που μιλούσαν*». Ήταν «*η θάλασσα η ρηχή και η ήρεμη, η θάλασσα η πλατειά και η μεγάλη*» που την ανέθρεψε στο χώρο της ποίησης και της λογοτεχνίας, ήταν η ίδια η θάλασσα που ενέπνευσε τον Παλαμά, τον Λυμπεράκη, τον Τάσο Γιανναρά, τους πολυτάλαντους Κασολαίους, το Θωμά Γκόρπα κι' όλοι αυτοί με τη σειρά τους έδωσαν τη θέση τους στην Ακακία και κατάφεραν να επηρεάσουν τις ευαίσθητες χορδές και την ευγενική της ψυχή. Και αυτή με τη σειρά της κατόρθωσε το ακατόρθωτο.

Δραστήριο μέλος της πολιτιστικής ζωής του Μεσολογγίου από τα νεανικά της χρόνια, συμμετείχε στην έκδοση νεανικών λογοτεχνικών περιοδικών, αλλά και με σπουδές στη ζωγραφική. Ιδρύτρια της Κινηματογραφικής Λέσχης Μεσολογγίου, ενεργό μέλος του Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συλλόγου «ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ», μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Μεσολογγίου. Συνιδρύτρια με τον αδελφό της **Νίκο Κορδόση** του πολιτιστικού οργανισμού «Διέξοδος», όπου συντόνιζε για πολλά χρόνια τη Λέσχη Ανάγνωσης.

Για όσους είχαμε την τύχη να τη γνωρίσουμε από κοντά αποτέλεσε διαρκές παράδειγμα αντοχής, δύναμης και μαχητικής διάθεσης απέναντι στις αντιξοότητες του βίου που όμως δεν τις επέτρεψε να γίνουν τροχοπέδη στη διεκδίκηση μιας φυσιολογικής ζωής και μιας δημιουργικής πορείας. Μικροκαμωμένη, με ζωηρή φωνή και ανοιχτό χαμόγελο, (υπήρξε γι' αυτή το ακαταμάχητο όπλο) που ενέπνευσε χιλιάδες μαθητές που πέρασαν από τα χέρια της και παρέμεινε, παρά τις ταλαιπωρίες της, δραστήρια ως τα τελευταία χρόνια της, ως λογία, ως δασκάλα, ως δημόσιο πρόσωπο και με άπειρες τιμητικές διακρίσεις.

Είχα την ιδιαίτερη χαρά και την ευτυχία να τη γνωρίσω από κοντά αφού ήμουν και μαθήτριά της στα Λυκειακά μου χρόνια και κρεμόμουνα από τα χείλη της όταν μας δίδασκε τη Γαλλική γλώσσα αλλά και τη Γαλλική διανόηση. Ίσως και αυτή η επαφή μου με την Ακακία να συνετέλεσε ώστε οι μετέπειτα σπουδές μου να επικεντρωθούν στην εισαγωγή μου μόνον στη Γαλλική Φιλολογία για την οποία δεν μετάνιωσα.

Η Ακακία έγραψε και αποτύπωσε στις μικρές και μεγάλες της ιστορίες, πρόσωπα απλά της καθημερινότητας αφού η ίδια ήταν ο καθημερινός μας άνθρωπος, η ευαίσθητη ψυχή που τη δονούσε ο πόνος, η δυστυχία, η χαρά και η λύπη του κόσμου με τον οποίο συναναστρέφονταν.

Το ταλέντο της Ακακίας έγκειται στο ότι σε μια ιστορία απλή, θέλεις την γενέθλια πόλη, τις καθημερινές της απολαύσεις που ήταν πάντα οι περίπατοι στις ακρογιαλιές της λιμνοθάλασσας, τις μικρές αποδράσεις με τη «γαΐτα» και τον «αμπωχτή» ψαρά και την απόβαση στα μικρά νησάκια εκεί όπου χτυπούσε η καρδιά της ψαρούπολης, σε μια αναψηλάφηση του εαυτού σε ένα ταξίδι αυτογνωσίας, καταφέρνει και σμιλεύει με τρόπο θαυμαστό εμένα, εσένα, δικούς μας και διπλανούς αιώνιους καημούς... Και αναρωτιέσαι πώς σε τραβά ο λόγος της απαλά. Και τότε είναι που χωρίς να καταλάβεις, η γραφή της περνά, από την ποιητική ζωγραφιά του τόπου μέχρι τα βάθη του ανθρώπου...Και συμπαθείς και συμπάσχεις με όλους τους ήρωές της...

Σαν κινηματογραφική ταινία. Σκηνές, εικόνες, η μια πίσω από την άλλη...Και η ταινία συνεχίζει να γυρνά και οι εικόνες συνεχίζουν να περνάνε...Κάποια εικόνα λιτή, φτωχή, αδύναμη...Κάποια άλλη δυνατή, πληθωρική, εντυπωσιακή... Καμιά δεν σε αφήνει αδιάφορο...

Και η Ακακία κατάφερε να φτιάξει την δική της εικόνα. Ιδανική, φαντασμαγορική, χωρίς ατέλεια, άφθαρτη και άσβηστη...Κατάφερε να περάσει και να μην χαθεί... ήταν ΑΛΗΘΙΝΗ!

Πόσες και πόσες φορές δεν κάθισε στα παλιά στέκια της κάτω αγοράς και στον πανέμορφο τότε πεζόδρομο της «ψαραγοράς» για να ακούσει τις παλιές ιστορίες των γεροντότερων όπως τις αποτόπωναν με τα δικά τους λόγια και τις δικές τους καθημερινές «διαλεκτικές» εκφράσεις, Αυτοί, σαν να μας κοιτούσαν αμήχανοι μα αληθινοί μέσα από βλέμματα αγαθά...Κοιτούσαν εμάς, τους ένοικους μιας εντελώς άλλης εποχής... Εμάς, με τα νέα ήθη και με τα ίδια πάθη που δεν έχουν τελειωμό... Κι' αυτή, ρουφούσε σαν τη μέδουσα της θάλασσας όλα όσα της έλεγαν. Γυρνώντας σπίτι της, τα έκανε ποιήματα, πεζά και διηγήματα. Να γιατί το ανεπανάληπτο έργο της «*Μιλήστε Μεσολογγίτικα*» για το οποίο και έτυχε τιμητικής διάκρισης από την Ακαδημία Αθηνών, επιβεβαιώνει τον χαρακτήρα των απλών ανθρώπων της πόλης όπως τους γνώρισε από πολύ κοντά και όπως τους άκουγε να μιλάνε τη δική τους «διάλεκτο» βγαλμένη από τα κατάβαθα της ψυχής τους.

Όμως η συναναστροφή της Ακακίας με τη Μεσολογγίτικη κουλτούρα, τους απλούς και καλόκαρδους συμπολίτες της, τις ατέλειωτες συζητήσεις της με τις «χαμηλές» τάξεις, τους ψαράδες, τους φορτοεκφορτωτές, τους γυρολόγους, τους μαστόρους δεν την εμπόδισαν να βρεθεί και στη Γαλλία στο μεγάλο Πανεπιστήμιο της Ντιζόν σπουδάζοντας μοντέρνα φιλολογία. Άραγε γιατί; Η απάντηση είναι απλή. Εκεί συναντούσε «νοερά» τους επαναστατημένους φοιτητές του Παρισιού που στο άκουσμα της πτώσης του Μεσολογγίου, οργάνωσαν πορεία μπρος στα Ανάκτορα απαιτώντας από το Βασιλιά να δοθεί λύση στο πρόβλημα της Ελλάδας.

Μα μόνον αυτό; θέλησε να δει από κοντά τα σπίτια του Ουγκώ, του Γκαίτε, του Ντελακρουά, του Ντελανσάκ, του Σατωμπριάν και άλλων πολλών και μεγάλων ανδρών της εποχής που ύμνησαν το Μεσολόγγι και την Έξοδό του, με την παλέτα, τη μουσική, τη σμίλη, το λόγο και την τέχνη.

Γράφοντας τη σημερινή μου ομιλία, ο πατέρας μου, μου έφερε μια αναμνηστική φωτογραφία με ημερομηνία έτους 1959 όταν στο τότε Δημαρχείο και σημερινή Πινακοθήκη του Δήμου της πόλης μας, οι νέοι της εποχής πραγματοποιούσαν μια πρωτόγνωρη για την εποχή εκείνη εκδήλωση με τίτλο «*Έκθεση βιβλίων και Πινάκων ζωγραφικής*» Μεσολογγιτών καλλιτεχνών. Σ' αυτή φαίνεται ο πατέρας μου, συνδιοργανωτής της εκδήλωσης με την από τότε φίλη του την Ακακία και φόντο τα έργα ζωγραφικής της στην οποία είχε επιδοθεί με πολύ πάθος. Ήταν η έναρξη μιας πολιτιστικής διαδρομής της αείμνηστης Ακακίας που στο πέρασμα του χρόνου θα αναδεικνυόταν η μεγάλη Κυρία του πολιτισμού συνεχίζοντας μια παράδοση αιώνων, που η μοίρα του Μεσολογγίου δεν λέει να κοπάσει αφού είναι πλασμένη και γεννημένη να παράγει πολιτισμό. Τρανή απόδειξη η «ΔΙΕΞΟΔΟΣ» που την εγκαινίασε η ίδια και τη συνεχίζει η ορμή και το πάθος του Νίκου του Κορδόση.

Δεν έχω πρόθεση να απαριθμήσω τις τιμητικές διακρίσεις της Ακακίας αφού η λέξη ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ, μας δίνει το μέγεθος της προσφοράς στην τέχνη που υπηρέτησε η ίδια και που μας άφησε παρακαταθήκη αλλά και εντολές.

Κυρίες και κύριοι

Σε όλους είναι ίσως γνωστό το ιδιόχειρο σημείωμα που άφησε σε προσωπική της φίλη η Ακακία, προκειμένου να γίνει γνωστό μετά το θάνατό της, γράφει:

«Αγάπησα όλους τους ανθρώπους, Αγώνιστηκα να νικήσω ή να αξιοποιήσω τη δυστυχία μου. Τώρα παραδίδομαι στη λήθη».

Να όμως που σ' αυτό το τελευταίο δεν είχε κάνει καλούς υπολογισμούς η Ακακία αφού η λήθη για το πρόσωπό της είναι μια άγνωστη λέξη για τη Μεσολογγίτικη κουλτούρα που δεν ήταν ποτέ ξένη προς τον πολιτισμό που μας άφησαν οι πρόγονοί μας και που τον υπηρέτησε με πείσμα και με πάθος η καλή μας συμπολίτισσα.

Αναρωτήθηκα κάποιες φορές αν η δασκάλα των μαθητικών μου χρόνων και η αγαπημένη μας φίλη, έπρεπε να φύγει τώρα από τη ζωή, ή αν έπρεπε έστω να μείνει λίγο ακόμη μαζί μας. Την απάντηση την έδωσε η ίδια με το θάνατό της **χθες και σήμερα**. Άραγε για το αύριο διερωτηθήκαμε αφού

«οι νεκροί πεθαίνουν όταν τους λησμονάμε»;

Όμως την Ακακία δεν θα πάψουμε να τη θυμόμαστε, δεν θα την λησμονήσουμε, γιατί τους ήρωες της ζωής όσα χρόνια και αν περάσουν, όσες μπόρες και αν συμβούν, και όσα τραγικά γεγονότα μας αποσπάσουν προσωρινά την προσοχή μας, αυτοί θα μας θυμίζουν το δικό τους ηρωικό πέρασμα από τη ζωή και θα μας καθοδηγούν.